

"מאבק" מוצא לאור ע"י חברות הקרמוןיסטית המהפכנית -
קבוצה של מהפכנים יהודים וערבים בישראל - שלקחה על עצמה
את התפקיד והחובה להפיץ את דבר המאבק האנטי-אימפריאליסטי
והמהפכה הסוציאליסטית במזרח הערבי, בקרב תושגי ארץ
ישראל = פלסטין.

חברות הקרמוןיסטית המהפכנית נוסדה ע"י קבוצה של
חברים שפרשו מהארגון הסוציאליסטי הישראלי ("מצפן"), אליהם
הצטרפו מספר מהפכנים שלא היו מאורגנים עד כה; הגליון
הראשון של "מאבק" מסביר, איפוא, את הדקע לפרישה ומביא
את המצע הפוליטי שימש בסיס לעבודתנו.

ל ק ר ג ת ס ר ס ת ק ש י ו ה ע ד ש ה

הארגון הסוציאליסטי הישראלי ("מצפן") היה, מאז מלחמת '67, הארגון הישראלי הפעיל ביותר במאבק נגד הכיבוש בטרם, ונגד הציונות בכלל. עוד לפני המלחמה היה זה הכוח הפוליטי היחידי שלקח על עצמו לערוך ניתוח יסודי של הציונות ולהצביע על האחריות הסוציאליסטית של המזרח התיכון כפרספקטיבה היחידה להמוני האזור, ולהמונים היהודיים בתוכם. היה זה "מצפן" שהצביע על תפקידה של ההסתדרות כזרוע של הציונות וקרא להתארגנות פועלית מחוץ למסגרתה; "מצפן" הוא גם המארגן הפוליטי היחידי בישראל שפרסם מסל דפיו את עמדותיהם של המהפכנים הפלשתינאיים - והתוכח עמן - והוא שהיה אחד הגורמים הפעילים ביותר במאבקים הדמוקרטיים נגד תקנות ההגנה (שעת חרום), נגד המעצרים האדמיניסטרטיביים ובמאבקים דומים. למרות זאת, ובהכרה ברורה של האחריות הכבדה המוטלת עלינו לנוכח מעשה זה, החלטנו - קבוצה קטנה של חברים - לפרוש מסורות הארגון הסוציאליסטי הישראלי.

שתי סיבות עיקריות הביאו להחלטתנו זו:

א. העדר פרוגרמה;

ב. העדר אסטרטגיה פוליטית, וחוטר מסגרת ארגונית המתאימה להגשמתה של אסטרטגיה כזו.

כאופוזיציה האקטיבית היחידה לציונות (להוציא את המפלגה הסוציאליסטית הישראלית רק"ה, שמסירות אידאולוגיות ואחרות איבנה מהווה מוקד משיכה), היה "מצפן" ככספיה לקואליציה של אנשים בעלי זווות פוליטיות מגוונות, שהמכנה המשותף ביניהם הוא התנגדותם למשטר. הוא שימש מקום מפגש למרכזיסטים=לניניסטים מכל הסכולות, למרכזיסטים המערערים על הלניניזם, למתנגדים לקפיטליזם והאימפריאליזם המוצאים את המרכזיות כמיוסן, לפציפיסטים שמצאו בו בסוגי פוליטי להתנגדותם למלחמה ולצבירים רדיקליים אנטי=ממסדיים שראו בו מסגרת להזדהותם עם הגל המערבי של "השמאל החדש". רק הודות לתנאים המיוחדים של ישראל - פשיזציה הולכת וגוברת כלפי פנים והאמרה בלתי פוסקת בדכוי האוכלוסייה הערבית בישראל ובשטחים הכבושים התאפשרה עבודה מיועדת, עד גבול מסויים, של כוחות פוליטיים כה מגוונים. אולם העדר זהות פוליטית מוגדרת הוא אחד הגורמים העיקריים להעדר קו פוליטי מובטח ויחיד - שרק הוא יכול ליישם מבוק לפעילות מהפכנית בעלת משמעות. ואמנם, בעוד שפעילותו של "מצפן" במשך השנה הקודמת מכה, היום, את ההדים המתאימים בגירופה, בארה"ב ובקרב התנועה הפלשתינאית, הרי למעשה, מזה כמה חודשים הולך וגובר השיתוק המנימי של הארגון הסוציאליסטי הישראלי במרחב המבצעי של "מצפן" מהגדרת עמדה פוליטית אידאה נכונה גם מתוך הדאגה לשמירה על המסגרת הארגונית הרחבה ועל הליכוד התמימי. דאגה זו נסתייעה בסתימה לשמור - בכל שלבי המאבק - על דמת פעילות קלה תהיה נמוכה מזו של השלב הקודם, ובהכרה כי פעילות בלתי פוסקת, איזו קלה תהיה, ושמירה על ה"פירמה" הבינלומית הם המצעים הטובים ביותר להשגת המטרה - המלחמה בציונות. אלה הביאו את "מצפן" לגישה פרגמטית בעבודתו. העדר עבודה עקבית בקרב הפרולטריון היהודי והערבי כאחד (מסדל שבעי לנוכח חוסר אסטרטגיה פוליטית לטווח ארוך, בהעדר תכנית עבודה ולאור חוסר הנכונות לעבור לעבודה שקטה ויסודית ספרותית יבטילו רק חרי זמן רב), נקט "מצפן" יוזמה פעילה רק בצמידות מוחלטת למאורעות הפוליטיים היום=יומיים. כאשר הולידו התנאים האנטיקטיביים בישראל את מאבקי הפועלים של שנת 1968/69, פנה הארגון הסוציאליסטי הישראלי לתעמולה בקרב הפועלים היהודיים; כאשר, אחרי שנתיים וחצי של מלחמה, החלו להופיע גלויים של "מרד הנוער" (ויש להודות: בין היתר גם הודות לתעמולה של "מצפן"), התרכזו כל עבודתו בקרב נוער הנוער והסטודנטים. כך כשדוכא מאבק הפועלים וכש"נוער" הנוער - השתתק גם

חוסר הקו הפוליטי וההכרזים היסודיים בתפיסות הארגוניות של חבריו
הספיעו לרעה גם על סגנון העבודה של הארגון. מצבי רוח, מרץ תאומי או
בטלנות אישית קבעו את נורמות העבודה יותר מכל. בהעדר מוחלט של מסמעת
פוליטית, הביא חוסר המסמעת הארגונית לירידה תלולה ביסליות עבודתו של
הארגון, סלמרות תקבונו הצנטרליסטי=דמוקרטי היה מוסתת על ספונטניות ועל
"חופש" שלא לבצע את החלטות הרוב, יותר מאשר על צנטרליזם=דמוקרטי כלשהו.
יחד עם זאת הלך וגבר, בתוך הארגון, מסקלן של העמדות הסוללות את
תפקידה של המפלגה המהפכנית כמדריך ומכוון של מאבק ההמונים, הסוללות את
הדיקטטורה של הפרולטריון ככלי במלחמת המעמדות שלאחר נצחון המהפכה,
המתשלמות מתפקידה של "המדינה הסוציאליסטית" כאזור משוחרר וכבסיס למאבק
המהפכני העולמי עד למיגור הקפיטליזם ותאימפריאליזם, המגזימות בהערכת
חשיבותו של המרד בגד הביכור (כאן, בלב המזרח הערבי ה"תת=מפותח") ככוח
מביע מהפכני, והמייחסות חשיבות יתר ל"תסיסה האנשי ממסדית".
בתחום ההסברה - בעיקר בתוך הארץ, ופרט למטמכים תיאורטיים בודדים -
לוקה "מצפן" בעירפול טרטי הטיכסוך הישראלי=ערבי. למרות טיסמנות נכונות
ואמיצות המתייחסות ל"לאומנות הציונית" ול"לאומנות הערבית", נוטה "מצפן"
למעט מאפיה הקולוניאלי המובהק של הסתירה, ולהדגיש את צדדיה הלאומיים.
מתוך כך איבנו בלחם למען שגירת המונופול הציוני על הקרקע, ומחזיק בעמדה
דו=מטמטית לגבי הזכויות הלאומיות של היהודים בארץ ישראל=פלסטין ולגבי
מטמעות עקרון ההגדרה העצמית. זו גם הסיבה לכך שהוא רואה את מדינת
ישראל כמבגנון דכוי קפיטליסטי בלבד, העמיד להתחסל ע"י המהפכה כמו שאר
המדינות, ולא כמכשיר דכוי קולוניאלי (בנוסף לאופיו הקפיטליסטי) המהווה,
בסל כך, את האויב הטקטי העיקרי ומאבקם של המהפכנים בישראל. לכן גם
צומחות בתוך "מצפן" אסליות דמוקרטיות לגבי בתי המספט והעתונות הציוניים,
אליהם הוא פונה לעיתים, כאשר המבגנון המדיני - שמכוח הרשאתו פועל "מצפן" -
מתכחש ל"עקרונות הדמוקרטיים" שלו.
אנו חוזרים ומדגישים: איבנו מזלזלים בעבודתו של הארגון הסוציאליסטי
הישראלי בארץ ובחו"ל, שהיה לה תפקיד בחסיפת אופיו של המשטר הציוני,
ברדיקליזציה של הגוער היהודי באירופה ובארצ"ה, בערעור מעמדה הפוליטי
והמוטרי של הציונות בעולם כולו, בעידוד מרד הנוער בתוך ישראל ובתרומה
לויכוח המהפכני באזור.
אך מכיוון שאיבנו רואים סכוי להצלחת המסכו של מאבק פנים ארגוני למען
יאמץ לעצמו "מצפן" השקפה ארגונית נכונה, למען יתווה אסטרטגיה פוליטית על
יסוד פרוגרמה שתשמש קו משותף, מוגדר ואחיד המקובל על רוב חבריו; ומכיוון
שאנו רואים כי העקרונות האידאולוגיים והארגוניים של "מצפן" עתידים לסתק
אותו כליל כמכשיר של מלחמת המעמדות באזור, החלטנו - על בסיס המצע הפוליטי
המונח להלן - לפרוש מסורותינו, ולהתארגן תחת השם החדש הקולוניאליסטי
המהפכני למען מימוש מטרותינו הפוליטיות.

מצע פרלמנטי אל תנ"כית הקונגרס הציוני העולמי

1. עמדתנו מבוססת על המרכסיזם=לניניזם והאינטרנציונליזם הפרולטרני. גישה זו איננה רק טאלה של מוסר ותודעה מהפכניים, היא גם תבאי לבחון המהפכה הסוציאליסטית, אפילו במסגרת לאומית או אזרית מצומצמת. גישה זו מבוססת על:
 2. ראית מהפכת אוקטובר כנקודת הזינוק של המהפכה הסוציאליסטית העולמית.
 3. ראית המהפכה הסינית כהמשך ישיר למהפכת אוקטובר, וכצעד חשוב בדרך המהפכה העולמית.
 4. הזדהות עם העם הויאטנמי, העם הקובני, העם הפלשתינאי וכל העמים שהתנגדו דותם הגבורה לאימפריאליזם לא רק מובילה אותם לדרך המהפכנית ולהשתתפות במלחמת המעמדות הבינלאומית, אלא היא מהווה גם מקור יקר של בסיונות ולקחים לגבי המהפכנים בכל מקום.
 5. סולידריות עם ההמונים המדוכאים בכל מקום, נגד כל אדונייהם; יהיו אלה פיאודלים, בורגנים או בירוקרטים; יהיו אלה לאומיים או זרים; תהיה שליטתם מופעלת בשם אלוהים, האומה, החופש, או אפילו סוג מיוחד של "סוציאליזם". סולידריות עם המוני העמלים המנוצלים בכל מקום, במאבקייהם נגד הקפיטליזם.
 6. סולידריות פעילה עם המהפכנים בכל מקום פרושה חתירה לאיחוד הכוחות, על יסוד דמוקרטי, של כל הגורמים הנלחמים כעת למען אותן מטרות, כלומר: אחדות הכוחות במישור האזורי ושילוב המאבק הלאומי או האזורי באסטרטגיה כללית, שתכליתה לבודד את האימפריאליזם ולגבש חזית מהפכנית עולמית.
 7. תמיכה בפרולטריון ובנוער המהפכני של הארצות האימפריאליסטיות, במאבקם נגד הקפיטליזם, הגזענות והאימפריאליזם ונגד הרביזיוניזם והכוחות הרפורמיסטיים ומשתפי הפעולה עם האוייב המעמדי.
 8. השתתפות בויכוח מהפכני בינלאומי כתרומה למאבק למען דמוקרטיה סוציאליסטית עולמית.
9. מצויידיים בגישה אינטרנציונליסטית זו, אנו - מהפכנים יהודים וערבים תושבי מדינת ישראל - רואים בשלשון הציוני, המבטיח את המשך הסדר החברתי הקיים בתנאים הפוליטי בו אנו פועלים, את אויבנו העיקרי.
10. המפעל הציוני הינו מנגנון שחלק ניכר משרטיו בעוצים מחוץ לאזור זה. לכן מוטל חלק של המאבק נגדו על המהפכנים הנמצאים באותן ארצות בהן יש לציונות שרשים.
11. מדינת ישראל, הנמצאת בתהליך של התרחבות והתפשטות - על כל מוסדותיה המדיניים, הצבאיים והאיגוד מקצועיים - הנה הבטוי להתגשמות הציונות.
12. מדינת ישראל הציונית הינה תוצאה של תהליך התיישבותי המבוצע בסיוע האימפריאליזם הבינלאומי ועל חשבון העם הערבי. תהליך זה, המסתייע בחוקים גזעניים של הפקעת קרקעות, עליה לפי חוק השבות והתנחלות על חשבון התושבים הפלשתינאיים, הוא הקובע את האופי הקולוניאלי של עצם קיומה של מדינה ציונית. מכאן מתחייבת ההכרה בעובדה כי ישראל איננה חברה שבה הסתירות המעמדיות הפנימיות מהוות רקע למהפכה סוציאליסטית ישראלית עצמאית, המנותקת מן התהליך המהפכני הכלל אזורי.
13. החברה הישראלית, על אף אופיה הנחלני ומלאכותיות מסקה הנתמך, הינה חברה מעמדית, המשולבת בסוק הקפיטליסטי העולמי, בה טובלות שכבות רחבות של עמלים, כבכל חברה קפיטליסטית אחרת, מניצול כלכלי וחברתי. ניגוד חברתי זה הוא המהווה את הרקע הפוטנציאלי לביתוק שכבות אלה מן המפעל הציוני הפרו-אימפריאליסטי.
14. המיכסול העיקרי לביתוק זה הינו הכוח האידאולוגי של הציונות, המציגה את עצמה לעיני המוני היהודים בארץ ובעולם, כאלטרנטיבה היחידה לשואה

- ולרדיפות נצח. עלינו לזכור כי האינדאולוגיה הציונית בתור שכזו, היא היא אשר תיעלה את היאוש הפוליטי של הזעיר=בורגנות היהודית המתרוששת והנרדפת ע"י הריאקציה האנישמית, והפכה אותו לכוח קולוניאליזטורי המשרת באופן אובייקטיבי את האימפריאליזם המערבי.
15. בלא ניתוק של חלק מהאוכלוסייה היהודית מן האינדאולוגיה הציונית לא יוכלו הניגודים החברתיים למלא את תפקידם ההסטורי, והישוב הישראלי יסאר כוח מלוכד המהווה צבא אדיר בגד תנועת השיחרור הערבית ונגד המהפכה הסוציאליסטית.
16. ניתוק זה יתאפשר אך ורק עם מימוש שלושת התהליכים הבאים - התלויים זה בזה: א. התפוררות הדרגתית של העליונות הצבאית של צ.ה.ל.; ב. החמרת המסכר הכלכלי הפנימי בישראל; ג. גיבוש אלטרנטיבה אינטרנציונליסטית בקרב תנועת השיחרור הפלסטינאית והתנועה המהפכנית הערבית, והחדרת התודעה האנטי-אימפריאליסטית בקרב המוני הפועלים היהודיים בישראל.
17. למען הגשמת מטרה זו חשוב עד מאוד להלחם בגד המדיניות והלכי הרוח השובניסטיים הרווחים עדיין בקרב תנועת השיחרור הערבית, מדיניות המתעלמת מקיומה של ישות לאומית יהודית בארץ ישראל=פלסטין, ומהשאלה הפוליטית הנובעת מקיום מיעוט לאומי זה וזכויותיו. רק הכרה ברורה בזכויותיהם הפוליטיות תוכל ליצור את הבסיס האובייקטיבי והסובייקטיבי להצטרפות המוני המנוצלים בישראל למאבק מהפכני משותף.
18. העם הערבי הפלסטינאי היה במסך עטרות שנים הקרבן העיקרי של הברית האובייקטיבית בין הציונות לבין הריאקציה הערבית. תקומתו העצמאית לאחר מלחמת '67 מהווה את אחד הטממנים החשובים והבריאים ביותר לשבוי מהפכני וחיסול הסדר החברתי הקיים באזור.
19. מעצם מעמדה ההסטורי במצאת התנועה הפלסטינאית בהזית המאבק לא רק בגד הציונות והריאקציה הערבית הפרו-אימפריאליסטית, אלא גם בגד הכוח והאינדאולוגיה של הזעיר=בורגנות, המהיגה כסוציאליזם את הרפורמיזם הלאומני שלה.
20. השאלה הפלסטינאית ניתנת לפתרון רק במסגרת של מהפכה סוציאליסטית, אשר לא תוכל להתחולל בלא איחוד - על בסיס אינטרנציונליסטי - של כל הכוחות המהפכניים באזור.
21. פלסטינה הינה יחידה טריטוריאלית בעלת אופי דו-לאומי, ואילו הריכוז הטריטוריאלי הבוכאי של האוכלוסייה היהודית איננו אלא פונקציה של עובדות כוח המבציות את ניסול האוכלוסייה הערבית מאדמותיה. הפרדות על בסיס טריטוריאלי בין שני העמים, על יסוד עובדות הכוח הציוניות, סותרת את העקרון הדמוקרטי לפיו זכותו של כל אדם, ללא אפליה לאומית, להתגורר ולעבוד בכל מקום בו יבחר.
22. קביעות אלו פכתיות מסקנה חד מסמית: האלטרנטיבה היחידה למלחמה הלאומית, כלומר המלחמה בין העמים, היא מאבק מהפכני משותף של ערבים ויהודים.
23. הציונות והשאלה הישראלית אינם המניעים היחידים למהפכה בעולם הערבי. להיפך. השאלה הפלסטינאית וכמו כן הציונות הינן תופעות של השליטה האימפריאליסטית על אזור בעל משמעות כלכלית ואסטרטגית ממדרגה ראשונה. אזור זה סבוי עדיין במסגרות אינדאולוגיות ופוליטיות ריאקציוניות, המהוות ערובה להמשך השליטה האימפריאליסטית. גם הבורגנות המקומית, הקטורה קשר הדוק לאימפריאליזם, וגם הזעיר = בורגנות ה"מתקדמת", הוכיחו את אי יכולתן המוחלטת להנהיג את תנועת השיחרור של העמים הערביים. כשלון המהפכה הלאומית=דמוקרטית במזרח התיכון מהווה את הרקע לרדיקליזציה מהפכנית של התנועה הלאומית הערבית, בה בסעה שהתפתחות הפרולטריון בארצות הערביות יוצרת את הנושא עליו מוטל להדריך תהליך זה.
24. על סמך קווי היסוד של ניתוח זה אנו מאמינים כי אפשר וצריך להקים שלטון עממי מהפכני (ברית פועלים, אכרים ואינטלקטואלים תחת הנהגה פרולטרית) במזרח הערבי.

25. המזרח הערבי איננו מהווה יחידה גיאוגרפית מוגדרת ומוגדרת באופן מוחלט. אזור זה קטור באופן היסטורי גם למאגרב וגם לתהליכים חברתיים הפוקדים את החלקים הלא ערביים של אסיה המערבית; האיחוד הסוציאליסטי של המזרח הערבי, על מיעוטיו החפשיים, לא יוכל להיות אלא אזור מסוחרר.
26. אנו מודעים לביגוד שבין הצורך לארגן את המאבק מהפכני על יסוד הצנטרליזם הנוקשה ביותר, לבין השאיפה הדמוקרטית לדה-צנטרליזציה וניהול עצמי של החברה ע"י האזרחים עצמם בכל מקום ומקום; אך אנו מעריכים כי זוהי סתירה דיאלקטית ולא אנטגוניסטית.
27. לא יתכן נצחון הסוציאליזם ללא בניה של מפלגה מהפכנית כל אזורית, אשר תדריך את המוני כל האזור לכיבוש השלטון.
28. מטרת ביניים זו: לתרום לבנית מפלגה מהפכנית מסותפת באמצעות מאבק והתארגנות מהפכנית, היא המכתיבה את צורת הארגון בשלב זה. אנו מנותקים עדיין במידה רבה מאותם ההמונים שבלעדיהם לא תיתכן פעולה פוליטית בעלת משמעות הטורית.
29. אנו רואים כצורך מיידי את הקמתה של חזית מהפכנית בישראל, שתהיה פתוחה לכל אחד המסכים עם העקרונות והמטרות המנוסחים במצע זה, והמוכן לקבל על עצמו את משמעותה בהתאם לעקרונות הצנטרליזם הדמוקרטי.
30. מטרת החזית בטווח ארוך צריכה להיות: להכין, לארגן ולנהל - בכל הדרכים שתראינה לה - את המלחמה בגד המסטר הציוני ברוח האינטרנציונליזם הרדיקלי, כשמטרתו הסופית של המאבק היא כבון שלטון עממי מהפכני במזרח הערבי - כאזור מסוחרר וכמבצר של המהפכה הסוציאליסטית העולמית.
31. מטרת החזית בשלב זה: לתאם את האנרגיות המהפכניות הקיימות בתחום פעולתנו עד שיתגבשו התנאים להפיכת החזית למפלגה. תנאים אלה הם בעיקר: א. פרוגרמה פוליטית הכוללת בתוח תיאורטי של הדינמיקה החברתית במזרח התיכון, ומקובלת על רוב חברי החזית; ב. אסטרטגיה פוליטית המושרשת במאבקים האובייקטיביים של הסכבות המנוצלות, ומעורבות פעילה של החזית במאבקים אלה.

29.9.1970

ל ה ע י ז ל ה א ב ג ד

מאמר זה נכתב ע"י אחד מחברי הברית הקומוניסטית המהפכנית כטלוסה שבועות לפני עזיבתו את הארגון הסוציאליסטי הישראלי. אנו מביאים אותו כאן בשלמותו, היות והוא מסקף באופן ברור למדי את הלך הרוחות הפוליטי שהביא להחלטתנו לפרוש מסורות "מצפן".

יש לראות תחילה את הדברים נכוחה. מזה מספר חודשים אנו מנותקים כמעט לחלוטין. אין אנו עדים לכך משום שמדי פעם אנו מותקפים בעתונות עקב הפעילות הנערכת בחו"ל; אולם למעשה כיום "מצפן" הינו ארגון פיקטיבי, פחות או יותר. אמנם אנו קיימים, אבל אנו קיימים בתור מיתוס - פונקציה חברתית של נגד.

אין בכך כדי לומר שאיננו עושים דבר - אנו עושים בדיוק את המעט שמתאים לנו לעשות כדי שנסגור מיתוס. משמע: הוצאת עתון מדי פעם, ארגון חוגים וחלוקת כמה כרוזים.

ברור כי המצב האובייקטיבי קשה. כל התקדמות מהפכנית בארצות הערביות מחזקת את האופי המיליטריסטי והטוטליטרי של מדינת ישראל ומשמרת את הליכוד הלאומי התומך באימפריאליזם. מאידך, כל נצחון חלקי של הקונטרבולוציה אינו מסוגל להוליד נורמליזציה ואינו יכול לעצור את המלחמה, שהרי התהליך מושרט עמוק ביותר. בקיצור - המשך הכיבוש משמעו, לשונו קצר, פשיזם בישראל; פשיזם נוסח דרום אפריקה. גם פנוי השטחים כתוצאה מתכנית רוג'רס לא יביא לריסון הלאומנות בישראל, שכן פנוי השטחים גרידא לא יביא לשלום ולאפשרות מאבק מהפכני פנים ישראלי. יתכן שבגיע לתקופת רגיעה, אולם כתוצאה מבעיות כלכליות ומאכזבה צפויות תגובות לאומניות חמורות עוד יותר. בעצם, "מצפן" עצמו לא לוקח תמיד ברצינות את סיטמאותיו שלו עצמו. הבנו את הסיבות למלחמת '67, לא עשינו שום פשרה עם השוביניזם ואנחנו אומרים - ובצדק - שלא יהיה למלחמה סוף ללא פתרון צודק לעם הפלסטינאי. והרי את תוצאות המלחמה והכיבוש דאינו הישב: הן חושפות ומחמירות את האופי הקולוניאלי של מדינת ישראל.

האם בתוך זה הביא לשנוי כל שהוא בהתנהגותנו האישית ובצורת פעילותנו? לא! אנו מסוגלים ללגלג על ארגונים קומוניסטיים, הצופים את הקססס=רופה אך אינם מתכוונים לקראתה (כדוגמת יון ואינדונזיה). אף אנו, החיים את התהליך עצמו - אילו לקחים אנו מפיקים מכך? - אף לא אחד. אנו ממשיכים לסקוע באותן האשליות.

איך הגבנו כשהתפתחה המערכה בעתונות: "מצפן=פתח=בוגדים"? תחילה הזדע=זעבו; וכל פעם אנו מזדעזעים מחדש. ואז, כדמוקרטים טובים, פנינו ל"דמוקרטים" אחרים. בתחילת הסנה ביטינו להיאבק נגד בדידותנו וליצור חזית כנגד תקנות ההגנה, לטולידריות עם העצורים האדמיניסטרטיביים ונגד הענשים הסביבתיים. אך לאורך זמן איש אינו מעוניין, פרט לרק"ח, לשתף עמנו פעולה. היו שתי פעולות עקריות: ההפגנה מול בנין הכנסת נגד העונשים הסביבתיים, וההפגנה בתל - אביב. זה הכל! דבר אינו יכול לחייב את הציונים השמאליים דוגמת סי"ח תל - אביב, או את הדמגוגים דוגמת אבנרי, להאבק יחד עמנו לדמוקרטיה. אין זה האינטרס שלהם. והאשליה העצמית כאילו זה בכל זאת האינטרס שלהם, כמוה כהנחה שהם באמת באופוזיציה. הם יכולים, לכל היותר, להגן על "זכותנו לדבר". אך זוהי הגנה מרעילה. בעצם אנו משרתים אותם גם כאן בצורה כפולה: יש להם קבוצת "בוגדים" אותה הם יכולים לתקוף כאזרחים טובים, ושעליה הם יכולים להגן - בצורה מאוד פורמאלית - כדמוקרטים טובים.

המערכה נגדנו בעתונות היא בלתי נמנעת. כך גם בדידותנו בשלב זה. אחדים חשבו, ועודם חושבים (וגם אני הייתי סותף לאשלייה זו), שאפשר היה להתגונן בבתי המשפט של המדינה. ללכת לבית משפט ציוני כדי שתוא יבדיל בין בוגד ל"חידן" וללכת לזכר כדי ימנעו את הכרוזים. אבל חבל מאד, כשילד ירו

במצאים בדמוקרטיה בורגנית בוסס אנגליה או שבדיה.
במובן מסויים אנו מנהלים מאבק נגד גנגסטרים. ויש לתקוע לראשינו:
אנחנו מחוץ למערכת, וזוהי תוצאה כלתית נמנעת של עמדותינו
האינטרנציונליסטיות.
עד כאן אמרתי מה שכבר אין בידנו לעשות. מה בכל זאת לעשות?
ראשית, לנסח פרוגרמה פוליטית, היינו, לבתח את הניגודים של החברה
הישראלית. ביתוח זה איננו מופשט. לא נמצא אותו בשום ספר. ברור כי
הפרולטריון הישראלי הינו כמעט ללא יוצא מן הכלל שותף לאידאולוגיה הציונית.
ברור גם כי המסך המלאמה מחמיר את הניצול הכלכלי, וכי בחודשים הבאים יתנהלו
מאבקי פועלים אמורים ביותר.
לא ברור שנוכל לבתק את הפרולטריון היהודי מהציונות בלי שיתחולל סנוי
רדיקלי במזרח התיכון, משמע, בלי שהתנועה הערבית האנטי-אימפריאליסטית
תפתח לתנועה סוציאליסטית המונית ותנהל, בד בבד, מאבק נגד הציונות ונגד
האימפריאליזם.
אך בניהול המאבק נגד הציונות עלינו לפנות בראש וראשונה אל הפרולטר-
יון. שהרי זהו המעמד היחיד שאין לו שום אינטרס כלכלי בהמשך המלחמה. ניהול
המאבק והפנייתו אל מעמד הפועלים הוא בעל עדיפות ראשונה במעלה. אלה המטילים
ספק באפשרות הצלחתו של מאבק זה אינם יכולים, בעצם, להביא שום נימוק
משכנע כיוון שער כזה לא ניהל אף אחד את המאבק הזה בצורה רצינית.
לא תיתכן תשובה מוחלטת בלי נסיון. אולם יהיה זה תמים לחשוב שאפשר
לנהל את המאבק הזה - כמאבק - ע"י חלוקת כמה כרוזים נוספים. תחילה יש
לכתוב את הכרוזים שלנו בשפה טובה, בסגנון בהיר, סגנון בר הבנה. לדבר על
בעיות ממסיות, כלומר: להכירן; משמע: להקור אותן. מאידך, יש להאליט כי אלה
מחברינו שאינם עובדים ואינם לומדים - יועמדו לרשות הארגון וזה ישלח אותם
לעבוד בבתי חרושת.
לא מדובר כאן בפתרונות קסם ובניסים, עלינו להתחיל בצעדה ארוכה,
הדורשת עבודה, כושר ומשמעת, בלי שום יחס עם הנורמות המוכרות לנו.
כמו כן עלינו לעבוד באופן שיטתי בטקסור הערבי, בשפה הערבית, לשנות
את סגנון הכרוזים שלנו שהם מלאי אידאליזם אך אינם עונים על הבעיות
הספציפיות של החברה הערבית. אני בזכר בחברינו המטורדים בכפרים כי "ברור
לכל שבלי מהפכה סוציאליסטית אין שום פתרון לבעיה הסלשתיבאית". עמדה זו,
אם כי היא נכונה במהותה, בכל זאת איננה מובנת מאליה ועשויה להרתוח כתלושה
מהמציאות.
אין ספק כי לסנוי הרדיקלי הזה דרושה פלספורמה פוליטית - תכנית
פעולה. ומה שחשוב עוד יותר זה לדעת כי סנוי זה יושג רק על ידי החדרת
התייחסות רצינית לנורמות שלנו, משמע: משמעת מהפכנית. יש להבין כי אי
אפשר לדחות לאין סוף את ההכרעה. "מצמן" צריך להתק ממוצאו הזעיר בורגני
והבוהמי. לא לעשות כן, להמשיך את המצב הקיים, כמוהו כלהעניק למסטר הציוני
את המתנה היפה ביותר: לוקסוס של ארגון מהפכני ליגאלי אך אימפושנטי. להיות
קיים אך לא לעשות מאומה משמעו לשרת את המסטר, כלומר: להיות באופן
אובייקטיבי קונטר=מהפכני.

י ש ב ה ע ד י י נ א פ ש ר ו ת ל ה ש ת ב ו ת !